

3)

Асен и людетe му стискаха зъби. Още малко, още малко. Търпението
цене да реши върховния изход. Два месеца бяха изминали от започването
на обсадата. Бяха навлезли в третия. Беше юний 1190 година. В напече-
ните от слънцето стени задухата ставаше непоносима. Водата се раздаваш
само два пъти през деня. Храната се бе свършила.

Иваница се разхождаше от бойница до бойница и от време на време
се заглеждаше към далечните друмове. Сякаш чакаше нещо. Най-последe
стигна един куманин, задъхан и побелял от прах. По голото му от пояса на-
горе тяло тънки струйки пот чертаеха дълги криви бразди по гърба и
гърдите му.

- ~~Византийските войски~~ Тридесет хиляди от нашите успели да
Сокач
минат голямата река! - извика ~~той~~ на завален български език. - Промък-
нах се през Дербента и ромите не ме забелязаха...

Българските войскари се ~~сбъбраха~~ ^{насъбраха} около куманина, отрупаха го с
въпроси. Иванко гръмко запя някаква бранна песен. Войводите нададоха
радостни викове.

- Да излезем от крепостта!

- Да се впуснем в открит бран!

- Какво чакаме още!

- Помощта пристига! Да нападнем ромейския стан!